

вземете, всѣко весело дете да яде, да порасте. И за споменъ отъ града, тѣзъ ботуши, господа, искамъ още днеска тукъ да обуе нашъ Бибукъ. Той е бързоходецъ, знамъ, съ тѣхъ ще стане по-голѣмъ.

Всички съ портокалъ въ ржце „ура“ викатъ отъ сърдце.

Тогазъ Вѣра пѣкъ запѣва, всичко мигомъ онѣмнява. Че таквазъ добра пѣвица, че такава рѣдка птица, гласовита като нея, кой бѣ чувалъ тукъ да пѣе? Гошо рече: — Господа! Сбрани тукъ отъ край свѣта, Вѣра, Калмаръ и Бибукъ сж дошли при мене тукъ, Македония да видятъ. Много отъ далече идатъ, ала нийде по свѣта, знаа, тѣ не сж виждали като тука красота. Подъ просторитѣ ни ясни, край рѣки и планини, въ Македония прекрасна ще ги вода дълги дни.

— Сбогомъ, българи отъ Солунъ, трѣгвай пѣргава камило!

— Сбогомъ, сбогомъ, гости, мили, и въвъ нѣкой славенъ часъ пакъ върнете се при насъ!

И Бибукската дружина все по Вардарска долина, все край Паякъ планина въвъ Валандово пристига. Презъ Неготинъ, Криволакъ, все по Вардара прекрасенъ, край красивъ желѣзенъ пѣтъ стигнаха въвъ Велесъ чакъ. Гошо води и разказва за вѣковни робски дни, често спиратъ и показва славни въ битки планини. И единъ прекрасенъ день тѣ навлизатъ по рѣката чакъ на Скопие въ срѣдата. А отъ Скопие децата сбрани се на моста тамъ и ги срѣщатъ съ шумъ голѣмъ.

— Хей, Калмаре, хей, Бибукъ, славея ни дайте тукъ! — Славей ли? Кжде е той? Славейчета нѣма съ насъ!

А пѣкъ шимпанзето рече: — Сигуръ славеятъ съмъ азъ! Но тѣлпата се събира славея сама намира: Вѣра тя обгражда въ мигъ и повежда я съсъ викъ. — Стойте! — имъ извика Гошо,

— Де я водите? Въ затвора? Туй момиче нищо лошо не е сторило, бе хора!

Но тѣлпата я отвлѣче, безъ да пита, надалече.

Гошо другитѣ повежда, хубавия градъ разглеждатъ. Виждатъ мѣстото, кждего, зарадъ своята родина Мара Бунева загина. И Бибукъ извика: — Слава, вѣчна слава на борцитѣ, съсъ борба и пламъ въ гърдитѣ, знаа, вредомъ по земята се постига свободата!

Продължиха изъ града, предъ народния театъръ тѣ се подирѣ малко спрѣха: три гимназии видѣха и понеже изгладнѣха да си хапнатъ се отбиха. Сладко, сладко си хапнаха, лимонада всички пиха. Щомъ видѣ я шимпанзето, грабна и изпи шишето съсъ червена лимонада.

— Весела олимпияда ще направя азъ завчасъ, както въ Плѣвенъ, помня азъ, кжшитѣ се завъртѣха, пѣсни се тогава пѣха, и камилата хопъ, хопъ, тичаше подъ менъ галопъ.

Камилата отговори: — Туй не ще се вече повтори. Въздържателъ е Калмаръ, а и моятъ господаръ.

Радиото пускатъ.

— Брей, — викна Гошо, — кой ли пѣй?

— Славеятъ е! — нѣкой рече, — Мѣничката ви пѣвица чурулика като птица.

— Вѣра е! — Калмаръ отсѣче. — Тя е! — и Бибукъ добави. — Затова се тя забави. Тамъ сж я завели тѣ.

А народътъ вънъ расте. И следъ малко на площада Вѣра весела пристига съ двадесетъ автомобиля! — Почва пакъ олимпияда съ шимпанзето и камили! — викна нѣкой и въ мигъ сто гърла надаватъ викъ: „Ура! ура, да живѣятъ веселитѣ ни бибуки! Все тѣй пѣсни да ни пѣятъ!“

(следва)

Лжечезаръ Станчевъ